

## PEYGAMBER EFENDİMİZLE TEVESSÜL

Peygamber Efendimize her zaman; yaratılmadan önce, yaratıldıktan sonra, dünyadaki hayatında ve vefâtından sonra; berzah (kabir) âleminde, tevessül edilmiş, yani Ondan yardım istenmiş, Onun hürmetine ihsan et yâ Rabbi diye yalvarılmış; kıyâmet günü dirildikten sonra, Arasat meydanında ve Cennet’te de böyle vesile edilecektir. Vesile, Allahü teâlânın, nezdinde yakınlığa ve hacetlerin giderilmesine sebep kıldığı her şeydir.

Resûl-i ekrem ile tevessül, yâni Resûlullah Efendimizi, Allahü teâlâ katında vesile etmek, O’nun yardımını ve şefâatini istemek caizdir. Bunlar; Selef-i salihin (Sahâbe, Tâb’in ve Tebe-i tâb’in)’in, ulemâ ve diğer müslümanların yaptığı şeylerdendir. Müslümanlardan hiç kimse bunu kötü görmemiştir. Şimdiye kadar, bozuk itikâd sahipleri dışında, bunları kabul etmeyen hiç kimseye rastlanmamıştır.

İnsanların babası Âdem aleyhisselâm yeryüzüne indirildiği vakit, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi vesile yapmıştır. Bunu, Sevgili Peygamberimiz bir hadîs-i şerîflerinde şöyle anlatmışlardır: “Âdem (aleyhisselâm) zellesi sebebiyle Cennet’ten çıkarılınca: “Yâ Rabbi! Beni Muhammed’in hürmetine affet” dedi. Allahü teâlâ “Ya Âdem! Sen Muhammed’i nasıl bildin. Daha ben, O’nu yaratmadım?” buyurdu. Âdem (aleyhisselâm); “Yâ Rabbi! Beni yaratıp bana ruh verdiğin zaman, gözümü açıp baktığımda, arşın kenarında “Lâ ilâhe illallah, Muhammedün Resûlullah” yazılı gördüm. İsmi isminle sevdiğin O’dur dedi. Allahü teâlâ; “Doğru söyledin ey Âdem! Mahlukatımdan en çok sevdiğim O’dur. O’nun hürmetine af dilediğin için seni affettim” buyurdu.

Bir rivâyete göre de; “O senin zürriyetinden gelecek olan bir Peygamberdir. O’nu yaratmasaydım, seni, evladını yaratmazdım. O’nu şefâatçi gösterdiğin için seni affettim, bağışladım” buyurdu.”

Bununla ilgili binlerce misal vardır. Bunlardan birkaç tanesi aşağıya alınmıştır:

İki gözü âmâ bir kimse, gözlerinin açılması için Resûlullah Efendimizden duâ istedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz de;

- **İstersen duâ ederim. Fakat sabredip katlanırsan, senin için daha iyi olur”** buyurdu.

- Sabretmeye gücüm kalmadı. Duâ etmeniz için yalvarırım, dedi.

- **Öyle ise, abdest alıp şu duâyı oku! buyurdu. “Allahümme inni es’elûke ve etevcehühü ileyke bi-Nebiiyike Muhammedin Nebiyyirrahme, yâ Muhammed innî etevcehühü bike ilâ Rabbi fi hâceti-hâzihî, li takdiye-li, Allahümme şeffi’hü fiyye.”**

O kimse, bu duâyı okuyunca, Allahü teâlâ kabul buyurarak gözlerinin açıldığını, hadîs âlimlerinden İmâm-ı Nesâî bildiriyor.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin vesile edilmesi ile ilgili Osman bin Hanif hazretleri şu hâdiseyi anlatır: “Osman bin Affan halife iken, büyük sıkıntısı olan bir kimse, Halifenin karşısına çıkmaya utandığı için bana dert yanıyordu. Ben de, hemen abdest al! Mescid-i saâdete git! Yukarıda bildirilen duâyı et, istediğini bildir, dedim.

Adamcağız, duâ ettikten sonra, Halifenin bulunduğu yere gidip huzûruna

çkarılmış. Halife, bunu seccadesi üstünde oturtup, derdini dinlemiş ve kabul etmiş. Adamcağız, işinin birdenbire yapıldığını görünce, sevinerek bana geldi. “Allahü teâlâ senden razı olsun! Halifeye sen söylemeseydin, sıkıntıdan kurtulamayacaktım” dedi. Benim Halife ile görüştüğümü zannetti.

Hazret-i Ömer halife iken, kıtlık oldu. Eshâb-ı kirâmdan Bilâl bin Hars, Resûlullah’ın türbesine gidip; “Yâ Resûlallah! Ümmetin açlıktan ölmek üzeredir. Yağmur yağması için vesile olmanı yalvarırım” dedi. Resûlullah Efendimiz o gece rüyâsında görünüp; “Halifeye git! Benden selâm söyle! Yağmur duâsına çıkısın!” buyurdu. Hazret-i Ömer, yağmur duâsına çıkınca, yağmur yağmaya başladı.

Allahü teâlâ, sevdiklerinin hatırı için, duâları kabul buyurmaktadır. Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâmı çok sevdiğini bildirmiştir. Bunun için, bir kimse, **“Alla-hümme innî es’elûke bi-câhi Nebiyyikel-Mustafâ”** diyerek bir duâ etse, duâsı red olunmaz. Bununla beraber, ufak-tefek dünya işleri için, Resûlullah’ı vesile etmek edebe uygun olmaz.

İslâm âlimlerinden Ebû Abdullah Tilimsanî hazretleri, **Misbâh-uz-zulâm** isimli kitabında, başından geçen bir hâdiseyi de şöyle anlatır:

“637 (m.1239) senesinde, Sader kalesinden seçkin bir cemâatle beraber çıktık. Yanımızda bize kılavuzluk eden bir kimse vardı. Bir müddet gittikten sonra suyumuz tükendi. Su aramaya başladık. Ben de bu arada ihtiyacımı görmek için gittim. Bu sırada müthiş bir şekilde uyku geldi. Nasıl olsa giderken beni uyandırırılar deyip, başımı yere koydum.

Uyandığımda, kendimi çölün ortasında yapayalnız buldum. Arkadaşlarım beni unutup gitmişlerdi. Yalnızlıktan büyük bir korkuya kapıldım. Çölde, sağa sola yürümeye başladım. Nerede bulunduğumu, nereye gideceğimi bilemiyordum. Her taraf dümdüz kumdu. Az sonra hava karardı. Yolculuk yaptığımız kafilenin izi bile yoktu. Ben, gece karanlığında yapayalnızdım. Korkum daha da şiddetlendi. Telaşla daha süratli yürümeye başladım.

Bir müddet gittikten sonra, çok susamış, yorulmuş ve bitkin bir hâlde yere düştüm. Artık hayatımdan ümidimi kesmiş, ölümümün yaklaştığını hisseder olmuşum. Tarifsiz bir acı içindeydim, ızdırap ve elemim son haddine varmıştı. Birden aklıma geldi. Gece karanlığında; bütün gücümü toplayarak, samimiyetle, ihlâsla son bir defa daha: “Yâ Resûlallah! İmdat! Senden, Allahü teâlânın izniyle yardım etmeni istiyorum!” diye inledim.

Sözümü bitirir bitirmez, birinin bana seslendiğini duydum. Sesin geldiği tarafa baktığımda; gece karanlığında, etrafına ışıklar saçan, bembeyaz elbiseler giyinmiş, o zamana kadar hiç görmediğim bir kimsenin beni çağırdığını gördüm. Bana yaklaşip elimi tuttu. O anda bütün yorgunluğum ve susuzluğum kayboldu. Yeniden doğmuş gibi oldum. Ona canım birden ısınverdi. El ele bir müddet yürüdük. Hayatımın en tatlı anlarından birini yaşadığımı hissettim. Bir kum tepeceğini aşınca, beraber yolculuk yaptığım kafilenin ışıklarını görüp, arkadaşlarımla seslerini duydum. Onların yanlarına doğru yaklaştık.

Benim bindiğim hayvan en arkada onları takib ediyordu. Birden gelip önümde durdu. Bineğimi önümde görünce, sevinç çığlıkları attım. Ben bağıınca, benimle gelen zât elini elimden çekti. Sonra elimden tutup bineğime bindirdi. Sonra da; **“Biz-**

**den bir şey isteyen ve yardım talebinde bulunan kimseyi biz boş çevirmeyiz**” diyerek geri dönüp gitti. O zaman O’nun Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz olduğunu anladım. O geri dönüp giderken, çevresine yaydığı nûrların gece karanlığında göğe doğru yükseldiği görülüyordu. O gözümden kaybolunca birden aklım başıma geldi. “Nasıl olup da ben Resûlullah Efendimizin elini ayağını öpmedim” diye çırpındım ama iş işten geçmiş fırsat elden kaçmıştı.

Ebül-Hayr Akta’, Medîne’de beş gün aç kalmıştı. Hücre-i saâdetin yanına gelip, Resûlullah’a selâm verdi. Aç olduğunu bildirdi. Bir yana çekilip uyudu. Rü’yâda, Resûlullah’ın geldiğini gördü. Sağında Ebû Bekr-i Sıddîk, solunda Ömer Fârûk ve önünde Aliyy-ül Mürtezâ vardı. Hazret-i Alî gelip, yâ Ebe’l Hayr! Kalk, ne yatıyor-sun? Resûlullah geliyor dedi. Hemen kalktı. Resûlullah gelip, büyük bir ekmek verdi. Ebül-Hayr diyor ki, çok aç olduğum için hemen yemeye başladım. Yarı bitince uyandım. Kalan yarısını elimde buldum.

Kilisli Mustafâ İşkî efendi, **Mevârid-i Mecîdiyye** târîh kitabında diyor ki: “Mekke’de yirmi sene kaldım. 1247 [m. 1831] senesinde altmış altın biriktirip, çoluk çocuk ile Medîne’ye geldik. Paralar yolda bitti. Bir tanıdığıma misâfir olup, Hücre-i saâdete geldim. Resûlullahdan yardım istedim. Üç gün sonra, bulunduğum eve bir bey gelerek, benim için bir ev kirâladığını söyledi. Eşyâlarımı oraya taşıttı. Bir senelik kirâ bedelini ödedi. Birkaç ay sonra, bir ay hasta yattım. Evde yiyecek ve satacak birşey kalmadı. Zevcemin yardımı ile dama çıkıp, Resûlullah’ın türbesine karşı, sıkıntımı anlatıp yardım dilemek istedim. Ellerimi kaldırıncâ, dünyâlık istemekten utandım. Birşey söyleyemedim. Odama indim.

Ertesi gün, bir kimse gelip, filân efendi bu altınları sana hediye gönderdi, dedi. Keseyi aldım. Geçimimiz düzeldi ise de, hastalıktan kurtulamadım. Yardımla Hücre-i saâdet önüne gelip, Resûlullahtan şifâ istedim. Mescidden çıkıp, kimseden yardım istemeden evime yürüdüm. Eve girerken, hastalığım hiç kalmadı. Nazar değmemesi için, sokağa birkaç gün bastona dayanarak çıktım. Fakat, para bitmişti. Çoluk çocuğu karanlıkta bırakıp, Mescid-i Nebvî’ye geldim. Yatsı namazından sonra, sıkıntımı Resûlullah’a söyledim. Yolda tanımadığım bir kimse yanıma gelip, elime bir kese verdi. İçinde, beheri dokuz kuruşluk kırkdokuz altın vardı. Mum ve lüzumlu şeyleri aldım, eve geldim.

**Şakâyyık-i Nu’mâniyye** kitabının tercümesinde ikinci cildde diyor ki, Osmânî devletin ilk Şeyh-ul-islâmı ve zamanının müceddidi olan büyük İslâm âlimi Mevlânâ Şemseddîn Muhammed bin Hamza Fenârî’nin gözlerine perde geldi. Göremez oldu. Bir gece, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz; **“Tâhâ sûresini tefsîr eyle!”** buyurduktâ, “Yüksek huzûrunuzda, Kur’ân-ı kerîmi tefsîr etmeğe gücüm olmadığı gibi, gözlerim de görmüyor” demiş. Peygamberlerin tabîbi olan Resûlullah Efendimiz, mübârek hırkasından bir parça pamuk çıkarıp, mübârek tükürüğü ile ıslattıktan sonra, gözleri üzerine koymuştur. Molla Fenârî uyanıp, pamuğu gözlerinin üstünde bularak kaldırmış, görmeğe başlamıştır. Allahü teâlâyâ hamd ve şükür etmiştir. Pamuk ipliklerini saklayıp, öldüğü zaman gözleri üzerine konmasını vasiyyet etmiştir. 834 [m. 1431]de Bursa’da vefât edince, vasiyyetini yerine getirdiler.

Abbasi halifelerinden Ebû Ca’fer Mensur, Mescid-i Nebvî içinde İmâm-ı Mâlik

ile konuşuyorlardı. “Ey Mensur! Burası Mescid-i saâdetdir! Hafif sesle söyle! Hak teâlâ, Hucûrât sûresinde meâlen; **“Sesinizi Resûlullah’ın sesinden daha fazla yükseltmeyin!”** buyurarak, bir cemâati azarlamıştır. **“Resûlullah’ın yanında hafif sesle konuşanlar”** âyet-i kerîmesi ile de, hafif konuşanları övmüştür. (Hucûrât: 3)

Resûlullah’a, vefât ettikten sonra saygı göstermek, sağ iken saygı göstermek gibidir” dedi. Mensur, boynunu bükerek; “Ya Ebâ Abdullah! Kibleye karşı mı durmalı, yoksa Kabr-i saâdete karşı mı durmalı?” diye sordu. İmâm-ı Mâlik hazretleri; **“Resûlullah’dan yüzünü çevirme! Kıyâmet gününün şefâatçisi olan o yüce Peygamber sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem, kıyâmet günü, senin ve baban Âdem aleyhisselâmın kurtulması için vesile olacaktır. Kabr-i saâdete dönerek ve Resûlullah’ın mübârek ruhuna sarılarak şefâat dilemelisin!”**

Nisâ sûresinin 64. âyet-i kerîmesinde meâlen; **“Nefslerine zulmedenler (kendilerine yazık edenler), sana gelip, Allahü teâlâdan af edilmeyi isterlerse, Resûlüm de, onlar için af dilerse, Allahü teâlâyı, tevbeleri kabul edici ve merhamet edici bulurlar”** buyuruldu.

### **Resûlullah Efendimize Salevât-ı şerîfe getirmenin önemi ve fazileti**

Peygamber Efendimizin ismi söylenip işitildiği ve yazıldığı zaman, saygı ve hürmet ifadesi olarak O’na salevât-ı şerîfe okumak, en önemli vazifelerimizdendir.

**Bütün İslâm âlimleri, söz birliğiyle bildirdiler ki; ömründe bir kerre, salevât getirmek farzdır. Her söyleyince, işitince, okuyunca, yazınca, bir kerre getirmek vâcib, tekrâr edildiklerinde müstehâbdır.**

**Gece gündüz dilimde salât-ü selâm,  
O mübârek rûhuna, ey Fahr-ul-enâm.**

Allahü teâlâdan bir şey isteyen kimse, önce Allahü teâlâyâ hamd ve sena ettikten sonra, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize salevât okumalıdır. Böyle bir duâ, kabule pek layıktır. İki salât ile (duânın başında sonunda olmak üzere) yapılan duâ geri çevrilmez.

Ebû Talha hazretleri anlatır: “Resûlullah’ın huzûruna girmiştim. Kendisinde daha önce hiç görmediğim bir sevinç ve hoşnudluk gördüm. Sebebini sorduğumda; **“Nasıl sevinmeyeyim? Biraz önce Cebrâil (aleyhisselâm) müjde getirdi. Allahü teâlâ buyurdu ki: “Ümmetimden biri sana, bir salevât söyleyince, Allahü teâlâ, ona karşılık olarak, on salevât eder dedi”** buyurdu.”

Bu konuda hadîs-i şerîflerden bâzıları şöyledir:

**“Yanında ismim anılıp da bana salât-ü selâm getirmeyen kişinin burnu yerde sürtülsün...”**

**“Yanında ismim zikredilip, bana salât-ü selâm getirmeyen kimse, cimrilerin en cimrisidir.”**

Ebû Humeyd es-Saidi hazretleri bildirir; “Sahabe-i kirâmdan bâzıları, Resûlullah Efendimize sordular ve dediler ki; “Yâ Resûlallah! Sana nasıl salât-ü selâm getirelim?” Resûlullah Efendimiz buyurdular ki: **“Allahümme salli alâ Muhammedin ve evzâcihi ve zürriyyetihi kemâ salleyte alâ İbrâhîme ve bârik alâ Muhammedin**

ve ezvâcihi ve zürriyyetihi kemâ bârekte alâ İbrâhîme inneke hamidün mecid, deyiniz.”

Bâzı salevât-ı şerîfeler şöyledir:

“Aleyhisselâm”, “Sallallahü aleyhi ve sellem”,

“Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammed”,

“Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âl-i Muhammed, kemâ salleyte alâ İbrâhîme ve alâ âl-i İbrâhîm...”,

“Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecma’în”, “Âleyhissalâtü vesselâmü vettehiyye”

“Aleyhi ve alâ cemi’i minessalevâtı etemmühâ ve minettehiyyati eymenühâ.”

Bir kimse şöyle anlattı: Arkadaşlarımdan biri gönderdiği bir mektupta, Resûlullah’ın mübârek isminin geçtiği her yere “sallallahü aleyhi ve sellem teslîmen kesîren kesîrâ” diye yazmış. Görüp sebebini sorduğunda; “Gençliğimde hadîs kitapları yazdım. Resûlullah’ın mübârek ismini yazdıkça salevâtı yazmazdım. Rüyâda Âlemlerin efendisini görüp, yanlarına vardım. Mübârek yüzünü benden döndürdüler. Öbür yanlarına geçtim, yine döndürdüler. Karşılarına varıp; “Yâ Resûlallah! Niçin benden yüzünüzü döndürürsünüz?” diye arz ettim. Buyurdular ki; “Çünkü sen kitabında, benim ismini yazınca, bana salât getirmedin.” O zamandan beri ism-i şerîflerini, hep salât ile birlikte yazarım.

Hadîs-i şerîflerde buyruldu ki; “Kim bana bir kerre salât ederse, Allahü teâlâ ona on kerre salât (rahmet) eder, onun on günâhını bağışlar ve derecesini on kat yükseltir.” “Kıyâmet günü bana en yakın olan, benim şefâatime en layık olan, bana en çok salât-ü selâm getiren kimsedir.”

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz buyurdu ki:

“Kıyâmette her makamda bana en yakın olanınız, dünyada bana çok salevât okuyanıdır. Cum’a günü ve gecesi bana yüz salevât okuyanın, Allahü teâlâ yüz ihtiyacını görür. Yetmişî âhîret, otuzu dünyaya aid işleridir. Sonra Allahü teâlâ bir melek ile bu salâtları benim kabrime getirtir. Size gelen bir hediye gibi olurlar. O melek bana gönderenin ismini, soyunu ve kabîlesini bildirir. Benim yanımdaki beyaz bir sahifeye onu geçirir. Benim öldükten sonra bilmem, hayatta iken bilmem gibidir.”

“Perşembe günü olunca, Allahü teâlâ, yanında gümüş defter ve altın kalem olan melekler gönderir. Perşembe günü ve Cum’a gecesi Peygambere çok salât getirenleri yazarlar.”

“İki müslüman karşılaşır müsâfaha eder ve Peygambere salevât getirirlerse, ayrılmadan önce evvelki ve sonraki günâhları mağîret olur.”

“Biriniz mescide girince, peygambere selâm versin ve yâ Rabbi beni şeytandan koru desin!”

Bir rivâyette: “Mescidden çıkarken, Allahümme inni es’elûke min fadlike” okusun.

Duânın evveli Allahü teâlâyâ sena (hamd) ve Resûlullah’a salevât olmayınca, duâ perde arkasında kalır. Evvelinde hamd ve salevât olan duâ kabul olunur.

Hadîs-i şerîflerde buyruldu ki;

**“Kulağı çınlayan beni hatırlasın ve bana salât okusun.”**

**“Bir işe niyyet eden, o hususta meşveret etsin. Allahü teâlâ işinde ona rüşd ihsân eder. Bir kimse bir söz söylemek isteyip de unutsa, bana salât okusun. Umurlur ki, onu hatırlar.”**

Ebû Bekr-i Sıddîk buyurdu: “Unutmasından korkan, Resûlullah’a çok salevât okusun.”

Şeyh Aynî’nin **Zeynü’l-Mecâlis**’inde yazılıdır: Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, **“Kıyâmet günü üç grup kimse, gölgesinden başka gölgenin bulunmadığı Arş’ın altında bulunurlar”** buyurdu. Onlar kimlerdir dediler. **“Ümmetimi sınıktıdan kurtaran, sünnetimi ihyâ eden ve bana çok salevât getiren”** buyurdu.

Şeyh Ebû Mûsâ Darîrî anlatır: “Denizde kasırgaya yakalandık. Herkes ölüm korkusuyla ağlıyordu. O hâlde bana uyku bastırdı. Rüyâmda, Resûl-i Ekrem’i gördüm. Gemidekilere söyle, bin defa **“Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ âl-i seyyidînâ Muhammed, salâten tuncînâ bihâ min cemî’il ehvâl-i vel-âfât ve takdî lenâ bihâ cemî’al hâcât ve tütahhirünâ bihâ min cemî’isseyyiât ve terfe’unâ bihâ indeke a’ledderecât ve tübelligünâ bihâ aksalgâyât min cemî’il hayrâti fil hayâtı ve ba’del-memât”** okusunlar, buyurdu. Daha üçyüz kerre okumuştuk ki, fırtına dindi, kutulduk.” Bu salâtın her mühim işinde ve her belada, âfatta, depremde okunması tavsiye edildi.

Mu’teber kitaplarda, salâtın nasıl olduğunda, kırktan fazla hadîs vardır.

Bir salevât-ı şerif de şöyledir:

**“Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âl-i Muhammed, kemâ salleyte alâ İbrâhîme ve alâ âl-i İbrâhîm ve bârik alâ Muhammedin ve alâ âl-i Muhammed, kemâ barekte alâ İbrâhîme ve alâ âl-i İbrâhîm, inneke hamidün mecîd.**

**Allahümme salli ve sellim ve bârik verham alâ seyyidînâ Muhammedin hüve seyyid-ül Arabî vel Acem.**

**Ve imâmi Mekket-il mükerrerreti vel Medînet-il münevvereti vel harem.**

**‘Allem-el-insâne mâ lem ya’lem.**

**Asluhû nûrun ve neslühâ Âdem.**

**Ba’sühâ muahharun ve halkuhâ mukaddem.**

**İsmüh-üş şerîfû mektûbün alel Levh-il mahfûzi biyâkût-il kalem.**

**Ve cismüh-uş şerîfû medfûnün fil Medînet-il münevvereti vel harem.**

**Yâ leyte ektehilü türâbellezî taht-el kadem.**

**Fetûbâ sümme tûbâ limen deâ ve tebiahû ve limen esleme sâhib-eş şefâati lil âlemîn.**

**Kâilen yâ Rabbî! Sellim ümmetî, ümmetî, vâ ümmetâ yâ zel-lutfi vel kerem.**

**Feyünâd-il münâdî min kâbel-ir Rahmân, kabiltü şefâateke yâ Nebiyyel muhterem.**

**Üdhul-ül Cennete lâ havfün aleyküm velâ hüznün velâ elem.**

**Sümme radiyallahü teâlâ an Ebî Bekrin ve Ömera ve Osmâne ve Aliyyin zil-kerem.**

**Ve sallallahü alâ seyyidînâ Muhammedin vel hamdü leke yâ Rabb-el âlemîn. Bihürmeti Seyyid-il-mürselîn.”**